

בבית המשפט העליון בשבתו כבית משפט לערעורים בעניינים מינהליים

עע"מ 7678/16

לפני: כבוד השופט נ' הנדל
כבוד השופט א' שהם
כבוד השופט מ' מזוז

המערערים: 1. רביב דרוקר
2. חדשות 10 בע"מ

נגד

המשיבים: 1. הממונה על יישום חוק חופש המידע במשרד
ראש הממשלה
2. ראש הממשלה
3. עמוס רגב
4. שלדון אדלסון

ערעור על פסק דינו של בית המשפט לעניינים מנהליים
בירושלים (השופט ד' מינץ) מיום 26.7.2016 בעת"מ 28606-09-15

תאריך הישיבה: י"ט באייר התשע"ז (15.5.2017)

בשם המערערים: עו"ד יונתן ברמן; עו"ד אורי אדלשטיין

בשם המשיבים 1-2: עו"ד רועי שויקה

בשם המשיבים 3-4: עו"ד אמיר שרגא

פסק-דין

השופט מ' מזוז:

1. ערעור על החלטת בית המשפט המחוזי בירושלים בשבתו כבית משפט לעניינים מינהליים (השופט ד' מינץ) מיום 26.7.2016 בעת"מ 28606-09-15, אשר דחה את עתירת המערערים נגד החלטת הממונה על חופש המידע במשרד ראש הממשלה שלא להיענות לבקשת המערערים לקבלת מידע, כפי שיפורט להלן.

רקע ותמצית הליכים קודמים

2. ביום 11.2.2015 הוגשה מטעם רביב דרוקר וחדשות 10 בע"מ (להלן: המערערים) בקשה לפי סעיף 7 לחוק חופש המידע, התשנ"ח-1998 (להלן: החוק) לממונה על חופש מידע במשרד ראש הממשלה (להלן: הממונה) במסגרתה התבקש התייעוד ביומן לשכת ראש הממשלה לגבי שיחות טלפון שניהל ראש הממשלה עם שלדון אדלסון ועם עמוס רגב, בעל השליטה והעורך הראשי של העיתון "ישראל היום", בשלוש השנים שקדמו ליום הגשת הבקשה.

משלא התקבל מענה ולאחר פניה נוספת הודיעה הממונה למערערים, ביום 11.6.2015, כי בקשתם נדחתה על בסיס סעיף 9(א)(3) לחוק, לפיו אין למסור מידע המהווה פגיעה בפרטיות, וזאת בנימוק ש- "שני האישים אליהם מתייחסת הבקשה הם חברים אישיים של ראש הממשלה, ששיחותיו עמם הן שיחות פרטיות שאינן קשורות לעבודתו המיניסטריאלית של ראש הממשלה".

3. המערערים עתרו נגד החלטה זו לבית המשפט המחוזי בירושלים בשבתו כבית משפט לעניינים מינהליים. עיקר טענת העותרים הייתה כי הם ערכו תחקיר על אודות הזיקה בין העיתון "ישראל היום" (להלן גם: העיתון) לבין ראש הממשלה, כי במוקדים ציבוריים שונים מתקיים דיון ציבורי חשוב בטענה שהעיתון שם לעצמו למטרה לשרת את ראש הממשלה, וכי חשיפת תיעוד מועדי השיחות בין ראש הממשלה לבין בעלי העיתון ועורכו הראשי תאפשר לציבור לבחון לאשורה את שאלת קיומה של זיקה בין ראש הממשלה לעיתון. עוד נטען כי משלא התבקש מידע באשר לתוכן השיחות, הרי שמסירת המידע המבוקש (תאריך כל שיחה, שעת השיחה ומשך השיחה) אינה בגדר "פגיעה בפרטיות" לפי חוק הגנת הפרטיות, התשמ"א-1981 (להלן: חוק הגנת הפרטיות) וממילא לא חל הסייג שלפי סעיף 9(א)(3) לחוק.

מנגד, טענו המשיבים (הממונה וראש הממשלה) כי המידע חושף את יחסיו של ראש הממשלה עם חבריו האישיים, וממילא הדבר נופל בגדר "ענייניו הפרטיים של אדם" לפי סעיף 2(9) לחוק הגנת הפרטיות, וכי גם ראש הממשלה זכאי לפרטיות ככל אדם אחר. נטען כי במסגרת תיעוד שיחות ראש הממשלה לא נעשית הבחנה בין שיחות פרטיות לשיחות במסגרת תפקידיו, ומכל מקום הובהר כי לא נערך תיעוד באשר למשך השיחות.

4. בפסק דינו מיום 2.12.2015 (להלן: פסק הדין הראשון) קבע בית המשפט כי אף ש"המידע המבוקש נכלל בתחום ה'אפור' של 'עניינים פרטיים' המוחרגים בסעיף 9(א)(3) לחוק חופש המידע" ואין מדובר במסגרת העניינים "המובהקים" הנכללים תחת הזכות לפרטיות, כגון נתונים הנוגעים למצבו הבריאותי או הכלכלי של אדם, או דעותיו ואמונותיו, עדיין יש לראות את המידע המבוקש בגדר עניינים העשויים להיכלל בגדר "ענייניו הפרטיים של אדם" (פסקה 12). עם זאת, ציין בית המשפט כי כאשר מדובר באיש ציבור כדוגמת ראש הממשלה, ייתכן וגם מידע הנוגע למעגליו החברתיים חורג מגדר עניינים "פרטיים", זאת במיוחד כאשר מדובר בראש הממשלה אשר -

"מטבע הדברים פרטיותו תדורג באופן שונה מזו של בעלי תפקיד ציבורי אחרים... [ו]הדברים אף מקבלים משנה תוקף במקרה זה הואיל וראש הממשלה גם מכהן כשר התקשורת והמידע המבוקש אודותיו הוא מועדי השיחות שהוא ניהל עם אנשי תקשורת מובהקים" (שם).

5. מכאן נפנה בית המשפט לבחון את השאלה, העיקרית לדבריו, האם בהיות המידע המבוקש מצוי כאמור בתחום האפור של "עניינים פרטיים", יש לגלותו לאור הוראות סעיף 17(ד) לחוק, לפיו רשאי בית המשפט להורות על מתן מידע, למרות שהוא בגדר הסייגים שבסעיף 9 לחוק, "אם לדעתו העניין הציבורי בגילוי המידע עדיף וגובר על הטעם לדחיית המידע, ובלבד שגילוי המידע אינו אסור על פי דין".

בית המשפט קבע כי דווקא טענת המשיבים, לפיה מסירת המידע עשויה להביא לחשיפת תוכן של השיחות, שכן אז יוכלו העותרים (או הציבור) להצליב את המידע בדבר מועד קיומן של השיחות יחד עם אירועים אחרים הגלויים זה מכבר לציבור, אינה מסייעת להם, ולמעשה אף תומכת בטענות העותרים כי קיים עניין ציבורי ממשי במידע, שכן נמצא שמועדי השיחות "בשקלול הכולל ובאיזון הראוי של האינטרסים השונים, מהווים סוג של מידע אשר יש 'להוציאו' מגדרי הגנת הפרטיות שאפפה אותו (וזאת משוליו ה'אפורים' של תחולת הגנת הפרטיות כאמור), ולחושפו לעין הציבור" (פסקה 15). לבסוף קבע בית המשפט כי עצם קיומו של שיח ציבורי בנוגע לקשריו וזיקתו של ראש הממשלה לעיתון "ישראל היום" גם בהעדר המידע המבוקש אינו מחליש את האינטרס הציבורי בחשיפת המידע שכן חוק חופש המידע נועד לאפשר את העמקת השיח הציבורי בהתבסס על מידע ונתונים המצויים בידי הרשות הציבורית, וכאשר המידע הנוסף מעורר עניין ציבורי, אין לקבל את הטענה כי המידע אינו נדרש אך בשל כך שהדיון הציבורי מתקיים בלעדיו.

סופו של דבר שבית המשפט קיבל את העתירה ואף חייב את המשיבים בהוצאות העותרים. ואולם נקבע כי טרם חשיפת המידע יהא על הממונה לפעול לפי סעיף 13 לחוק ולהודיע לאדלסון ולרגב על תוצאות העתירה ועל זכותם להתנגד למסירת המידע.

6. לאחר מתן פסק הדין הראשון, הגישו אדלסון ורגב עתירה משלהם לביטול פסק הדין בשל כך שלא צורפו כמשיבים להליך (עת"מ 44200-12-15), תוך שהביעו התנגדותם למסירת המידע. ביום 30.12.15 דחה בית משפט קמא את העתירה על הסף נוכח העובדה שנקבע באופן מפורש בפסק הדין כי טרם חשיפת המידע יש לקיים הליך לפי סעיף 13 לחוק ולשמוע את עמדתם, ולאחר מכן יהיה על הממונה לשקול מחדש את עמדתה בהתחשב בכך. צוין כי אם עמדת הממונה לא תהיה מקובלת על אדלסון ורגב, הם יוכלו לפעול לפי ראות עיניהם.

7. הממונה וראש הממשלה ערערו על פסק הדין הראשון, ואילו אדלסון ורגב ערערו על פסק הדין שדחה את עתירתם לביטול פסק הדין הראשון (עע"מ 56/16 ועע"מ 49/16, בהתאמה). בפסק דינו מיום 10.2.2016 הורה בית משפט זה על החזרת הענין לבית משפט קמא תוך שנקבע כי -

18" מששקל בית המשפט להורות על מסירת מידע שעלול לפגוע באדלסון וברגב, הרי שדרך המלך הייתה לפעול בהתאם לסעיף 17(ג) לחוק חופש המידע וליתן לשניהם הזדמנות להשמעת טענותיהם בדרך שתיקבע על ידי בית המשפט עובר למתן פסק הדין. בית המשפט קמא לא פעל כך. בעלי הדין כלל לא היפנו את תשומת ליבו של בית המשפט לסעיף 17(ג) לחוק. בנסיבות אלה לא ראינו מנוס אלא לחזור לדרך המלך. חלף פסק דינו של בית המשפט קמא יבוא פסק דין זה והתיק מוחזר לבית המשפט לעניינים מינהליים. רגב ואדלסון יוכלו להגיש כתב טענות מלווה בתצהיר לבית המשפט תוך 15 יום ממתן פסק דינו זה, ומכאן יפעל בית המשפט כחוכמתו. בתום הדיון המחודש יינתן על ידי בית המשפט לעניינים מינהליים פסק-דין חדש, לאחר שייתן דעתו לטענות כל הצדדים.

19. בנסיבות אלה לא ראינו כאמור מקום להתייחס לטענות לגופם של דברים שהועלו בערעור המדינה נגד מסירת המידע ואין אנו מביעים לגביהן כל עמדה. לבעלי הדין שמורות כל טענותיהם בשאלה המהותית עצמה, כלומר אם היה מקום להורות למסור את המידע אם לאו.

20. אשר על כן, ערעור אדלסון ורגב (עע"מ 49/16) מתקבל כאמור בפסקה 18 לעיל וערעור המדינה (עע"מ 56/16) נמחק. טענותיהם של הצדדים לגוף העניין שמורות להם במלואן. לא ייעשה צו להוצאות."

8. משהוחזר התיק כאמור לבית משפט קמא, הוא אפשר לכל הצדדים להגיש את טיעוניהם בכתב, ואף אפשר לרגב ואדלסון להגיב על טיעוני העותרים והתקיים דיון בו השמיעו הצדדים את טיעוניהם בעל-פה.

אדלסון ורגב טענו כי קיימת בינם לבין ראש הממשלה מערכת יחסים חברית ארוכת שנים וכי המידע המבוקש מתייחס ל"שיחות פרטיות בין חברים", ועל כן מדובר במידע פרטי שלהם שמסירתו תהווה פגיעה בפרטיותם. כן נטען כי "העניין הציבורי בגילוי המידע" אינו מצדיק פגיעה בפרטיותם, באשר המידע שחשיפתו מבוקשת לא יתרום דבר לבירור השאלות המעוררות עניין ציבורי כטענת העותרים. עוד נטען לענין זה כי אדלסון אינו מעורב כלל בניהול העיתון ואינו מעורב בתכני העיתון. בנוסף נטען לקיומו של חסיון עיתונאי, שכן אם כטענת העותרים מסירת המידע תאפשר לקשור בין תכנים שהתפרסמו בעיתון לבין השיחות, הרי שמדובר במידע החסוי בחסיון עיתונאי, שכן "גילוי עולל לחשוף זהותו של מקור". כן נטען כי מסירת המידע אסורה נוכח הוראות סעיפים 23 א ו-23 לחוק הגנת הפרטיות. ולבסוף נטען כי אין לאפשר את מסירת המידע מטעמים של "מניעת שיבוש תפקודה התקין של הרשות", כאמור בסעיף 9(ב)(1) לחוק, מאחר וחשיפת המידע תוביל להפסקת תיעוד שיחותיו של ראש הממשלה.

בתשובה לטענות אלה הגיבו העותרים, כי המידע המבוקש אינו חושף מידע הנוגע לחברות האישיה השוררת בין אדלסון ורגב לבין ראש הממשלה מעבר לזה שכבר פורט על ידם בכתב טענותיהם, ואף אם קיימת פגיעה מסוימת בפרטיותם, מדובר בפגיעה מינימלית, ונוכח האינטרס הציבורי העומד בבסיס הבקשה לקבלת המידע יש להורות על מסירת המידע. בתוך כך נטען שאין לקבל את טענת אדלסון שהוא אינו מעורב בניהול העיתון ובתכניו שכן הוא העיד על עצמו כמי שעמד מאחורי ההחלטה להקים את העיתון וכי הוא גורם פעיל ביותר בקביעת תכניו. עוד נטען כי המידע המבוקש אינו מידע שחל עליו חיסיון עיתונאי, שכן חסיון עיתונאי אינו יכול לחול על מידע שנמצא בידי רשות מנהלית, וכי מכל מקום בעל החיסיון הינו המקור, ולא העיתונאי, וממילא הטענה לחיסיון עיתונאי לא יכולה לעמוד שעה שראש הממשלה בעצמו נמנע מלטעון לחיסיון כזה. ולבסוף באשר לטענה בדבר פגיעה בתפקודה התקין

של הרשות, נטען כי זכותם של מתנגדים למסירת מידע מוגבלת לטענות הנוגעות לפגיעה בזכויותיהם בלבד, ועל כן משלא הועלתה טענה לענין זה על ידי המשיבים, המופקדים על תפקודה של הרשות, הרי שאדלסון ורגב מנועים מלטעון טענה זו.

מעבר להתייחסות לטענות אדלסון ורגב עמדו העותרים על טענותיהם באשר לזכותם לקבלת המידע, וכנגדם עמדו הממונה וראש הממשלה על טעמי התנגדותם - הכל כפי שנטען בעתירה המקורית כמפורט לעיל.

9. ביום 26.7.2016 ניתן פסק הדין על ידי בית משפט קמא, הוא פסק הדין מושא ערעור זה (להלן: פסק הדין השני). בפסק דינו הדגיש בית המשפט תחילה כי אינו רואה לשנות מהמסקנות אליהן הגיע בפסק הדין הראשון בכל הנוגע לפרטיותו של ראש הממשלה ולכך שבשקלול הכולל העניין הציבורי שבגילוי המידע גובר על הטעם שבדחיית הבקשה לקבלת המידע. בית המשפט הבהיר כי פסק דינו יתמקד בטיעוני הצדדים רק בכל הנוגע לפגיעה הנטענת בפרטיותם של המתנגדים (אדלסון ורגב). בית המשפט קבע כי בהתייחס לאדלסון ורגב, המידע בדבר מועדי השיחות שהתקיימו בינם לבין ראש הממשלה מוגן בהגנת הפרטיות בהיותו בגדר "עניינו הפרטיים של אדם", אף כי מושג זה נושא אופי עמום ונגזר במידה רבה גם מנסיבות הדברים והקשרם. ואשר לאיזון לפי סעיף 17(ד) לחוק של אינטרס הפרטיות אל מול "הענין הציבורי בגילוי המידע", קבע בית המשפט קצרות כי -

"לא מצאתי כי בנסיבות מקרה זה, העניין הציבורי העומד בבסיס הבקשה לקבלת המידע גובר על פני זכותם לפרטיות של המתנגדים. תדירות שיחותיו של אדם עם חבריו נכלל במסגרת מעגל פרטיותו של אדם מן השורה המנהל קשרים חברתיים פרטיים כחלק ממסגרת חייו האישיים והפרטיים. לפיכך, ראוי להגן על פרטיותם של אנשים פרטיים המקיימים שיחות עם רעיהם שאינם מעוניינים כי יחשפו מספר הפעמים שהם שוחחו או ניסו לשוחח עמם. בשים לב אפוא להבדל הניכר בין מעמדם הפרטי או הציבורי או המעין ציבורי של המתנגדים לבין זה של ראש הממשלה שפרטיותו כאמור נבחנה בנפרד, אין מקום לחשוף את המידע המבוקש" (פסקה 16).

בכך נדחתה אפוא העתירה, ובניגוד לפסק הדין הראשון נקבע כי אין לחשוף את המידע שביקשו המערערים.

בשולי הדברים התייחס בית המשפט לטענות הנוספות מטעם אדלסון ורגב. בית המשפט דחה את הטענה לפיה מסירת המידע אסורה נוכח הוראות סעיפים 23 א ו-23 ב לחוק הגנת הפרטיות. ובאשר לטענתם בדבר חיסיון עיתונאי קבע בית המשפט כי הם "מנועים מלטעון לקיומו של חסיון עיתונאי שעה שעמדו על כך שבינם לבין ראש הממשלה קיימת מערכת יחסים חברית, פרטית ואישית שהמידע המבוקש אודותיה חוסה בצל הגנת הפרטיות" (פסקה 18). ולבסוף, בית המשפט לא מצא צורך להיזקק לטענה בדבר שיבוש תפקודה התקין של הרשות לגופה אך ציין שאינה מקובלת עליו טענת העותרים כי המתנגדים מנועים מלהעלות טענה זו מכיוון שזו לא נטענה על ידי המשיבים.

הערעור

10. בערעור שבפנינו ובסיכומי טענות הצדדים בכתב ובעל-פה חזר כל צד, בעיקרם של דברים, על עיקרי טענותיו כפי שפורטו לעיל.

11. המערערים (דרוקר וערוץ 10) - שבו וטענו כי אין מדובר כלל בפגיעה בפרטיות שכן המידע המבוקש אינו נוגע לתוכן השיחות אלא למועדיהן, והמידע אינו פוגע בפרטיות משום שאינו חושף פרטים שאינם ידועים על אודות "החברות האישיות" הנטענת עליה הצהירו בבית המשפט ראש הממשלה, אדלסון ורגב. כן נטען, כי אף אם מסירת המידע פוגעת בפרטיות, האינטרס הציבורי גובר וזאת נוכח זהותם של הגורמים המעורבים בדבר, והאינטרס הציבורי במסירת המידע ("קשרי הון-שלטון-עיתון"). לטענתם, אדלסון ורגב הם בעליו והעורך הראשי של עיתון בעל תפוצת ענק התומך תמיכה בלתי מסויגת בראש הממשלה ומקורביו, ויש ענין ציבורי רב "ביחסי הקח-ותן" בין ראש הממשלה לבין אדלסון ורגב. כן התייחסו המערערים לטענות אדלסון ורגב לענין חיסיון עיתונאי, פגיעה בתפקוד התקין של הרשות ובאשר ליחס בין סעיף 23 ב לחוק הגנת הפרטיות לבין הוראות חוק חופש המידע. בטיעונו בעל-פה לפנינו ביקש בא כוח המערערים להדגיש את החשיבות הציבורית בחשיפת קשרים אישיים של גורמי שלטון עם גורמים בעלי השפעה. לטענתו, אין צורך להוכיח את מהות הקשרים האמורים כדי להצדיק קבלת מידע. די כשמתקיים דיון ציבורי בסוגיה זו, וכי המידע רלבנטי לדיון הציבורי. הודגש כי המערערים אינם מקבלים את גרסת המשיבים לפיה כל השיחות בין ראש הממשלה לאדלסון ורגב היו פרטיות שלא עסקו בעיתון, אך לטענתם בכל מקרה יש ערך ציבורי במידע.

12. המשיבים 1-2 (הממונה וראש הממשלה) - חולקים על החלטתו של בית משפט קמא, בשני פסקי הדין, כאשר טענותיהם מתמקדות באיזון האינטרסים לפי סעיף 17(ד) לחוק בנוגע לראש הממשלה, אף כי התוצאה הסופית הינה שהמידע לא יימסר. לדבריהם, גישת המערערים משמעה כי לאנשי ציבור אין כלל תחום פרטי שיהיה מוגן מכוח חוק הגנת הפרטיות. הובהר כי אינם טוענים להעדר כל אינטרס ציבורי במידע המבוקש, אלא שבאיזון מול האינטרס הציבורי גוברת במקרה זה הזכות לפרטיות של ראש הממשלה. לטענתם, הפסיקה מבחינה בין פעילותו הפרטית של איש ציבור לבין פעילותו הציבורית, ומטבע הדברים היקף ההגנה לה זכאי איש ציבור בפעילותו הפרטית רחב יותר מזו לה הוא זכאי בפעילותו הציבורית. עוד נטען כי בפסק הדין קמא יש משום קביעה עובדתית לפיה שיחותיו של ראש הממשלה עם אדלסון ורגב הן שיחות בין חברים אישיים, והמערערים לא הצביעו על כל עילה להתערבות בקביעה זו. לבסוף נטען כי יש לתת משקל לכך שאין מדובר ב"שיח מושתק", וכי בפועל קיים שיח ציבורי בנושא הנדון גם ללא המידע המבוקש.

13. המשיבים 3-4 (רגב ואדלסון) - שבו והפנו לטיעוניהם בפני בית משפט קמא. הודגש כי מדובר בקשר חברי רב שנים שקדם להקמת העיתון וכי השיחות בינם לבין ראש הממשלה הן שיחות חבריות בלבד. לטענתם, פרסום של נתוני שיחות הטלפון של אדם היא פגיעה בפרטיות, ואין זהות בין מידע זה למידע שנמסר על ידיהם בתצהיריהם לבית המשפט בנוגע לקשרי החברות ביניהם לבין ראש הממשלה. כן שבו וטענו כי מדובר במידע שמסירתו אסורה לפי סעיף 23ב לחוק הגנת הפרטיות. לחלופין, נטען כי איזון האינטרסים לפי סעיף 17(ד) לחוק מחייב לדחות את בקשת מסירת המידע, כפי שפסק בית משפט קמא. כן הועלתה שוב הטענה כי אין למסור את המידע גם מטעמים של חיסיון עיתונאי שכן נתוני תקשורת של עיתונאי עם מקור פוטנציאלי הם הגרעין של החיסיון העיתונאי. לבסוף נטען כי אין למסור את המידע המבוקש בשל פגיעה בתפקוד תקין של הרשות. בטיעונו בפנינו הדגיש בא כוח משיבים אלה כי הוגשו תצהירים מטעמים כי השיחות הנדונות אינן נוגעות כלל לעיתון, ועל כן לגשתם אין כלל אינטרס ציבורי בחשיפת המידע המבוקש, שכן אדלסון ורגב הצהירו בבית המשפט על חברותם האישית עם ראש ממשלה וחשיפת המידע לגבי נתוני השיחות ביניהם לא תתרום מאומה מעבר לכך.

דיון והכרעה

14. לאחר עיון ובחינה אני סבור כי ערעור זה בדין יסודו.

15. כעולה מתיאור השתלשלות ההליכים וטיעוני הצדדים, הרחיבו המשיבים 3 ו-4 (רגב ואדלסון), את יריעת המחלוקת מעבר לנדרש, בטענות בדבר מניעה למסירת המידע בשל חיסיון עיתונאי, בשל הוראת סעיף 23ב לחוק הגנת הפרטיות ובשל "שיבוש התפקוד התקין של הרשות", טענות שלדעתי אין בהן כל ממש בענייננו. לכן, קודם שאפנה לעסוק בשאלות המחייבות את הכרעתנו במקרה הנדון אתייחס אפוא בקצרה לטענות האמורות מטעם המשיבים 3 ו-4.

16. חיסיון עיתונאי -

כזכור, מטעמם של אדלסון ורגב נטען שאין למסור את המידע בשל כך שמדובר במידע המוגן בחיסיון עיתונאי, ש"גילוייו עלול לחשוף זהותו של מקור". לטענתם, נתוני תקשורת של עיתונאי עם מקור פוטנציאלי הם הגרעין של החיסיון העיתונאי. טענה זו מעוררת תמיהה, שכן מעבר לבעייתיות הטענה לגופה היא גם אינה מתיישבת כלל ועיקר עם טענתם המרכזית של המשיבים כולם לפיה מדובר בשיחות פרטיות בין חברים שאינן עוסקות כלל בעיתון. ואכן, בהתייחסו לטענה זו קבע בית משפט קמא בין היתר:

"... המעט שאומר בשאלה זו הוא, שהמתנגדים מנועים מלטעון לקיומו של חיסיון עיתונאי שעה שעמדו על כך שבינם לבין ראש הממשלה קיימת מערכת יחסים חברית, פרטית ואישית שהמידע המבוקש אודותיה חוסה בצל הגנת הפרטיות" (פסקה 18).

אוסף, מעבר לנדרש, כי חיסיון עיתונאי חל ככלל על מידע המצוי בידי עיתונאי ולא על מידע המצוי בידי הרשות, וכי בעל החיסיון הינו המקור ולא העיתונאי. בענייננו, נוכח טענת אדלסון ורגב כי שיחותיהם עם ראש הממשלה לא היו בכובעם כאנשי העיתון אלא כחברים משכבר הימים ובעניינים שאינם נוגעים לעיתון, לא ברור כלל מיהו העיתונאי ומיהו המקור ומהו המידע הנהנה מחיסיון עיתונאי. לא למותר להוסיף כי הטענה לחיסיון עיתונאי לא הועלתה על ידי ראש הממשלה וגם לא נתמכה על ידו בטיעון מטעמו בכתב או בעל פה.

17. סעיף 23ב לחוק הגנת הפרטיות -

פרק ד' לחוק הגנת הפרטיות עוסק בהסדרה של "מסירת מידע או ידיעות מאת גופים ציבוריים". ככלל הוא אוסר על גופים ציבוריים למסור מידע על ענייניו הפרטיים

של אדם, ללא הסכמתו, אלא אם המסירה היא לגוף ציבורי אחר לצורך מילוי תפקידו. פרק זה מעורר אמנם שאלות שונות לא פשוטות שלא זה המקום לבררן, אך לענייננו דיינו בכך שנבהיר כי פרק ד' לחוק הגנת הפרטיות הוא בגדר נורמה כללית, אשר חלה מקום שאין בדין הסדר ספציפי באותו ענין. לצד הוראות פרק ד' קיימות בחקיקה הוראות שונות המסדירות מסירת מידע לציבור (כגון מידע ממרשמים שונים - מרשם המקרקעין, מרשם האוכלוסין וכיו"ב), בנסיבות ובתנאים שנקבעו באותם חיקוקים. ואכן, בסעיף 35 לחוק הגנת הפרטיות, שכותרתו "שמירת דינים", נקבע במפורש כי "הוראות חוק זה לא יגרעו מהוראות כל דין אחר" (וראו גם הוראת סעיף 19 לחוק זה). חוק חופש המידע הוא אפוא בגדר "דין אחר" שהוא גם דין מיוחד לעומת הוראותיו הכלליות של פרק ד' לחוק הגנת הפרטיות, והוא אף דין מאוחד שנחקק כ- 17 שנים לאחר חוק הגנת הפרטיות. למותר לומר כי קבלת הטענה לתחולת סעיף 23ב לענייננו משמעה ריקון מתוכן של חוק חופש המידע.

18. שיבוש התפקוד התקין של הרשות הציבורית -

כמצוין לעיל, אדלסון ורגב טענו בבית משפט קמא וחזרו וטענו בפנינו כי אין למסור את המידע המבוקש גם בהתבסס על העילה לפי סעיף 9(ב)(1) לחוק: "מידע אשר גילוי עולל לשבש את התפקוד התקין של הרשות הציבורית."

גם טענה זו דינה להידחות. ראשית, מעצם טיבה עילה זו נוגעת לרשות עצמה ולניהולה הפנימי והיא נועדה להגן על תפקודה של הרשות, וממילא היא ענין לרשות לענות בו ולא לצדדים שלישיים, שהדבר אינו בידיעתם ואינו מעניינם. שנית, משלא סירבה הרשות לבקשת חופש מידע מנימוק זה, ולא העלתה נימוק זה בטיעוניה, אף לאחר שהועלה על ידי אדלסון ורגב, אות הוא כי לא מתקיימת בענייננו עילה זו (או למצער שהרשות אינה סבורה שהפגיעה בתפקוד הרשות היא בעוצמה המצדיקה סירוב לבקשה). בנסיבות אלה אין להלום כי צד ג' יוכל להעלות טענה זו ללא כל תשתית עובדתית לתמיכה בה ובניגוד לעמדת הרשות. יש לזכור כי עילה זו שייכת לקטגוריית העילות שבסעיף 9(ב) לחוק, שבהתקיימן הוקנה שיקול דעת לרשות להימנע ממסירת מידע. משכך, יש משקל מיוחד לכך שהרשות לא עשתה שימוש בשיקול דעתה זה לביסוס סירובה למסור את המידע.

19. ומכאן חזרה לעיקר. כמצוין בראשית הדברים, בקשת המערערים לקבלת המידע הנוגע לשיחותיו של ראש הממשלה עם אדלסון ורגב נדחתה על ידי הממונה על חופש המידע במשרד ראש הממשלה בעילה לפי סעיף 9(א)(3) לחוק, היינו בגין פגיעה

בפרטיותו של ראש הממשלה, אשר כנטען הוא ואדלסון ורגב הם חברים משכבר הימים ושיחותיהם היו שיחות פרטיות שאינן נוגעות לתפקידיו של ראש הממשלה, ולא עסקו, כנטען, בעיתון "ישראל היום" שרגב היה עורכו הראשי בעת הנדונה, ואדלסון הוא בעל השליטה בו. כזכור, בית משפט קמא הגיע למסקנה בפסק דינו הראשון כי יש למסור את המידע שנתבקש אף כי יש בכך פגיעה מסוימת בפרטיות ראש הממשלה, וזאת בשל האינטרס הציבורי בחשיפת מידע זה. בפסק דינו השני קבע בית המשפט כי למרות האמור, הרי שבשל הפגיעה גם בפרטיותם של רגב ואדלסון אין למסור את המידע.

אני סבור כי צדק בית משפט קמא במסקנתו בפסק הדין הראשון, מטעמיו שם (ראו בפסקאות 4-5 לעיל), וטעה בכל הכבוד בפסק דינו השני, אשר בנימוקיו אין לדעתי כדי להצדיק סטייה מהמסקנה בפסק הדין הראשון בדבר הצידוק במסירת המידע.

20. השאלות הטעונות הכרעה בענייננו הן שתיים בלבד: ראשית, האם במסירת המידע המבוקש יש משום פגיעה בפרטיות המשיבים? ושנית, אם אכן יש פגיעה בפרטיות, האם קיים אינטרס ציבורי בחשיפת המידע המבוקש למרות פגיעה זו, או בלשון סעיף 17(ד) לחוק חופש המידע - האם "הענין הציבורי בגילוי המידע עדיף וגובר על הטעם לדחיית הבקשה".

א. פגיעה בפרטיות?

21. אף שאיני מקבל את טענת בא כוח המדינה כי בפסקי הדין של בית משפט קמא יש משום "קביעה עובדתית מובהקת" לפיה שיחותיו של ראש הממשלה עם אדלסון ורגב הן שיחות פרטיות בין חברים אישיים, עלינו להניח, בהעדר ראיה לסתור, כי אלה פני הדברים, כהצהרת המשיבים. משכך, אין מנוס מהמסקנה כי בחשיפת המידע בנוגע לקיומן ומועדן של שיחות אלה יש אכן משום פגיעה מסוימת בפרטיותם של המשיבים, בהיות מידע כזה, באשר הוא, בגדר "ענייניו הפרטיים של אדם", לפי סעיף 2(9) לחוק הגנת הפרטיות. עם זאת, מדובר בפגיעה קלה, בשוליה של הזכות לפרטיות, שכן אין במידע משום חשיפת עצם הקשר בין המשיבים, עליו הצהירו הם עצמם, ואף לא חשיפת תוכן השיחות כמובן. שותף אני לענין זה לדעתו של בית משפט קמא כי "המידע המבוקש נכלל בתחום ה'אפור' של 'עניינים פרטיים' המוחרגים בסעיף 9(א)(3) לחוק חופש המידע", וכי אין מדובר במסגרת העניינים "המובהקים" הנכללים תחת הזכות

לפרטיות, כגון נתונים הנוגעים למצבו הבריאותי או הכלכלי של אדם, או דעותיו ואמונותיו (פסקה 12 בפסק הדין הראשון).

22. אכן, יש להבחין בין סוגים שונים של מידע על שיחות. אינו דומה מידע על אודות שיחות פרטיות של נושא משרה ברשות ציבורית למידע על אודות שיחותיו בתפקיד, שהאחרונות אינן כלל בגדר "ענייניו הפרטיים של אדם" וחשיפתן אינה בגדר פגיעה בפרטיות. יובהר עם זאת, כי גם תיעוד של שיחות בתפקיד עשוי להיות מוגן מחשיפה, בעילות אחרות, כגון סודיות או פגיעה באינטרס ציבורי אחר (סעיף 9(א)(1) ו-4(4) לחוק), או מטעמים של פגיעה בתפקוד התקין של הרשות (סעיף 9(ב)(1)).

עוד ראוי להבחין בין סוגים שונים של שיחות פרטיות לענין עוצמת הפגיעה בפרטיות הכרוכה בחשיפת מידע על קיומן ומועדן של שיחות כאלה. קיים מנעד רחב של סוגי שיחות. יש שיחות ניטרליות במהותן, שחשיפת קיומן ומועדן אין בה משום פגיעה של ממש, אם בכלל, בפרטיות, אף כי הן עדיין מוגנות כמידע פרטי, ויש שמידע על שיחות יהא בעל רגישות גבוהה (כגון שיחות בהקשר רומנטי ולעתים גם עסקי). לשון אחר, אף שככלל יש לראות בעצם חשיפת מידע על שיחות פרטיות, באשר היא, משום פגיעה בפרטיות, הרי ששאלת המשקל שיש לייחס לפגיעה זו באיזון מול אינטרסים וערכים אחרים היא תלויה הקשר ונסיבות.

ואבחנה אחרונה לענין זה, המתייחסת לזהותם של בעלי שיחו של נושא המשרה ברשות הציבורית. לא הרי שיחות פרטיות של נושא המשרה עם אדם פרטי מן השורה (חבר אישי, בן משפחה וכיו"ב) כהרי שיחות שהן אמנם פרטיות מבחינת תוכנן אך הצד האחר לשיחה הוא "שחקן בזירה הציבורית", בעל זיקה או השפעה ברשות הציבורית או בזירה הציבורית. הכוונה היא לאדם אשר בשל מעמדו או עסקיו ועיסוקיו, הוא עשוי להיות מושפע מהחלטותיהם של גורמי השלטון, ועל כן קיים אינטרס ציבורי מובהק לחשיפת עצם קשריו עם גורמי השלטון, כמו גם מהותם והיקפם של קשרים אלה.

אבחנה אחרונה זו מובילה אותנו לשאלה המרכזית בענייננו באשר לאיזון האינטרסים בין הפגיעה בפרטיות לבין "הענין הציבורי בגילוי המידע", לפי סעיף 17(ד) לחוק.

ב. איזון האינטרסים לפי סעיף 17(ד) לחוק

23. ראשית יצוין כי חוק חופש המידע חל על "כל מידע המצוי ברשות ציבורית". לפיכך גם מידע אודות שיחות "פרטיות" של נושא משרה שלטונית עשוי להיות מושא לבקשת מידע לפי החוק, מקום שהמידע נאסף ומצוי בידי הרשות הציבורית (ראו הגדרת "מידע" בסעיף 2 לחוק). עם זאת, מסירתו של מידע כזה כפופה כאמור לסייגים הקבועים בחוק, לרבות הסייג לענין פגיעה בפרטיות. אך גם משנמצא כי חל הסייג לענין הגנת הפרטיות, או סייג אחר מהסייגים למסירת מידע הקבועים בסעיף 9, רשאי בית המשפט הדין בעתירת חופש מידע, בהתאם לסעיף 17(ד) לחוק -

"להורות על מתן מידע מבוקש, כולו או חלקו ובתנאים שיקבע, אם לדעתו הענין הציבורי בגילוי המידע, עדיף וגובר על הטעם לדחיית הבקשה, ובלבד שגילוי המידע אינו אסור על פי דין."

כפי שכבר צוין בעבר, מדובר בסמכות יוצאת דופן החורגת מגדר הביקורת השיפוטית המקובלת על מעשי הרשות, במיוחד בהתייחס לסייגים למסירת מידע שבסעיף 9(א) לחוק. כזכור, סעיף 9(א) מורה כי רשות "לא תמסור" מידע בהתקיים אחד הסייגים המנויים שם, ובהם פגיעה בפרטיות. ואולם אף מקום שהרשות נהגה כפי שהחוק מורה לה באי מסירת המידע בהתקיים סייג לפי סעיף 9 לחוק, הסמיך המחוקק את בית המשפט להורות בכל זאת על מסירת המידע "אם לדעתו הענין הציבורי בגילוי המידע, עדיף וגובר על הטעם לדחיית הבקשה". אין מדובר אפוא בביקורת שיפוטית על שיקול דעת הרשות, שכן זו נהגה כאמור כדין, אלא במעין סמכות ראשונית של בית המשפט עצמו לאזן בין האינטרסים המוגנים בסעיף 9(א) לחוק לבין האינטרס הציבורי בגילוי המידע (אהרן ברק "חופש המידע ובית המשפט" קריית המשפט ג 103 (2003), להלן: ברק; עע"מ 1825/02 משרד הבריאות נ' איגוד בתי אבות, פ"ד נט(3) 726 (2005); עע"מ 9135/03 המועצה להשכלה גבוהה נ' הוצאת עיתון הארץ, פ"ד ס(4) 217, 250 (2006); עע"מ 10845/06 שידורי קשת בע"מ נ' הרשות השנייה, פסקה 64 (11.11.2008), להלן: ענין שידורי קשת; עע"מ 3300/11 משרד הביטחון נ' גישה מרכז לשמירה על הזכות לנוע, פסקה 13 (5.9.2012); עע"מ 615/15 אורון נ' ראש אגף הפיקוח על ייצוא ביטחוני, פסקה 9 (11.4.2016), להלן: ענין אורון)).

24. ביסוד איזון האינטרסים שעל בית המשפט לערוך לפי סעיף 17(ד) עומדות תכליותיו של חוק חופש המידע. בבוא בית המשפט לאזן בין הערכים המוגנים בסייגים למסירת מידע שלפי סעיף 9 לחוק לבין האינטרס הציבורי בגילוי, בגדר סמכותו לפי סעיף 17(ד) לחוק חופש המידע, עליו לשוות לנגד עיניו את תכליותיו של החוק מתוך

מגמה להגשימים (ברק 104). תכליותיו של חוק חופש המידע נדונו רבות בפסיקתו של בית משפט זה, כמו גם בספרות הענפה בתחום חופש המידע, ואזכיר אך את עיקר הדברים -

”הזכות לקבל מידע מרשויות ציבוריות היא אחת מזכויות היסוד במשטר דמוקרטי. היא תנאי בסיסי להגשמתו של חופש הביטוי ולמימוש זכויותיו הפוליטיות והאחרות של אדם בכל תחומי החיים. נגישות רבה יותר למידע תסייע לקידום של ערכים חברתיים ובהם שוויון, שלטון החוק וכיבוד זכויות האדם, ותאפשר גם בקרה טובה יותר של הציבור על מעשי השלטון” (מתוך המבוא לדברי ההסבר להצעת חוק חופש המידע, התשנ”ז-1997, ה”ח 2630)

דומה כי דברים תמציתיים אלה מדברי ההסבר להצעת החוק משקפים את התורה כולה על רגל אחת באשר לתכליותיו החשובות של חוק חופש המידע. מבין תכליות אלה דומה כי התכלית המרכזית של החוק היא מתן כלים לאזרח לקיים בקרה על רשויות השלטון ועל מעשיהן ומחדליהן, כדי ולהבטיח כיבודם על ערכים דמוקרטיים וחברתיים (ענין שידורי קשת, פסקה 65; ענין אורון, פסקה 7; עע”מ 6013/04 מדינת ישראל נ’ חברת החדשות הישראלית בע”מ, פ”ד ס(4) 60, 77-73 (2006); ברק, עמ’ 96-102; ז’ סגל הזכות לדעת באור חוק חופש המידע 102 (2000)). יפים לענין זה דברים שכתב חברי השופט נ’ הנדל:

”בבסיסו של חוק חופש המידע עומדים מספר אינטרסים מן המעלה הראשונה. הוא נועד להגשים את זכות הפרט לחופש הביטוי הניתנת לכל אזרח בישראל ואת זכותו לדעת - הנגזרת ממנה; שהרי הא בהא תליה: בלא מידע אין דעה, ובלא דעה אין ביטוי... חופש המידע נתפש ככלי הכרחי להגשמת המשטר הדמוקרטי, אשר במהותו ולשם מימוש זכויותיהם הפוליטיות של היחידים בו מצריך זרימת מידע חופשית, החלפת דעות ורעיונות...; נגישות מידע לציבור בנוגע לשלטון היא הכרחית כדי שכל אחד ממרכיביו יוכל לקבל החלטות בעניין השלטון. חופש המידע נחשב גם כתנאי שאין בלתו להבטחת ביקורת ציבורית על השלטון וכדי לאפשר לציבור לקחת חלק בפעילות השלטונית” (עע”מ 7744/10 המוסד לביטוח לאומי נ’ מנגל, פסקה 5 (15.11.2012)).

25. אוסיף, כי לענין איזון האינטרסים לפי סעיף 17(ד) לחוק אין דין פגיעה בליבת הזכות - הזכות לפרטיות, או זכות אחרת לפי סעיף 9 לחוק - שאז זכות זו תגבר בדרך כלל גם מקום שיש אינטרס ציבורי בגילוי המידע, כדין פגיעה קלה, בשוליה של הזכות, שאז זו צריכה לסגת בפני האינטרס הציבורי בגילוי המידע.

”יש להבחין בין פגיעות שונות בזכויות נתונות. לא הרי פגיעה בליבת הזכות... כהרי הפגיעה בשוליה... האיזון צריך לשאוף להכרה הדדית בקיומו של גרעין הזכויות המתנגשות, תוך ויתור הדדי בשוליים” (ברק, עמ' 101)

לצד זאת, גם כאשר לאינטרס הציבורי שבגילוי המידע במשוואה זו יש כמובן לתת את הדעת למשקלו של האינטרס בו מדובר, האם מדובר באינטרס משמעותי ומובהק או באינטרס חלש ושולי.

26. בענייננו, הנחתנו היא כאמור כי אכן קיימת פגיעה בזכות לפרטיות של ראש הממשלה ושל אדלסון ורגב, ואולם מדובר בפגיעה קלה, בשוליה של הזכות לפרטיות. כאמור, גם לדברי המשיבים אין מדובר בשיחות חשאיות או בעלות רגישות כלשהי אלא בשיחות חולין שבין ידידים ותיקים, המצהירים בריש גלי על ידידותם ארוכת השנים ועל כך שהם נוהגים לקיים קשר טלפוני, וכאשר המידע המבוקש אינו כולל כמובן את תוכן השיחות אלא רק רישום עצם קיום השיחות ומועדיהן.

27. ומה כאשר למשקלו של האינטרס הציבורי לחשיפת המידע בענייננו?

שאלת קיומם של קשרים בין נושא משרה שלטונית לבין גורמים מקרב הציבור בעלי אינטרסים בהחלטותיו, לרוב אינטרסים עסקיים, ומהותם של קשרים כאלה, היא שאלה בעלת חשיבות ציבורית רבה. לקיומם של קשרים כאלה עשויות להיות השלכות משמעותיות שונות, ובהן לענין מגבלות בגין ניגוד עניינים שעל נושא המשרה לטול על עצמו בטיפול בעניינים הנוגעים לחבריו, וכן השלכות בהיבטים של טוהר המידות, והדברים ידועים. שקיפות ציבורית באשר לקשרים ולאינטרסים של נושא משרה שלטונית אל מול גורמים פרטיים היא אפוא בעלת חשיבות שקשה להפריז במשקלה לתקינות שלטונית, לטוהר המידות ברשויות השלטון, כמו גם לאמון הציבור ברשויות השלטון. כאשר מדובר בגורם שהוא “שחקן בזירה הציבורית”, היינו אדם שיש לו אינטרסים - בין כלכליים ובין אחרים - בהחלטות של גורמי שלטון מסוימים, מעבר לאלה של כל אזרח מן השורה, קיים אינטרס ציבורי מובהק בחשיפת עצם הקשר של גורם כזה עם גורמי השלטון, כמו גם מהות הקשר ועוצמתו.

28. בענייננו מדובר בשיחות שבין ראש הממשלה לבין שני הגורמים החשובים ביותר בעיתון "ישראל היום" - בעל השליטה בעיתון ועורכו הראשי (בעת הנדונה). אמנם הטענה היא, וזו הנחתנו כאמור, שהמידע המבוקש מתייחס לשיחות פרטיות ולא בשיחות הנוגעות לעיתון, אך גם בעצם קיומו של קשר אישי בין ראש הממשלה לבין בעל השליטה והעורך הראשי של העיתון, ומידת האינטנסיביות של קשר כזה, יש ענין ציבורי רב.

לכך יש להוסיף כי אין מדובר בענין רכילותי גרידא בקשר חברי שבין גורם שלטוני לבין בעליו או עורכו של עיתון. הקשר שבין ראש הממשלה לעיתון "ישראל היום" - עיתון יומי נפוץ ורב השפעה - מצוי על סדר היום הציבורי ומעסיק את הציבור ואת המערכת הפוליטית כמעט מיום הקמתו של העיתון ב- 2007. השיח הציבורי האינטנסיבי והמתמשך בשאלת מהות הזיקה שבין ראש הממשלה לעיתון ובאשר למטרות העומדות ברקע ייסודו של העיתון הובילו בין היתר גם לבדיקה של מבקר המדינה, לעתירה ליו"ר ועדת הבחירות המרכזית לקראת הבחירות לכנסת ה- 20, ליוזמות חקיקה להגבלת פעילות העיתון ויש אף הקושרים בין יוזמות אלה למהלכים שהובילו להקדמת הבחירות.

29. כמו כן יש לתת משקל גם לעובדה כי בענייננו מדובר מחד גיסא, בראש הממשלה, היינו הגורם השלטוני הבכיר ביותר, שבתקופה הרלבנטית החזיק גם בסמכויות מיניסטריאליות במשרדים נוספים, כולל משרד התקשורת; ומאידך גיסא, מבקשי המידע אינם "אזרח סקרן" גרידא אלא עיתונאי בכיר וכלי תקשורת מרכזי שערכו בשעתם תחקיר בסוגיית הקשרים שבין ראש הממשלה לבין העיתון "ישראל היום" ובעליו, בו הוצג העיתון כ"שופר לקידום העמדות והאינטרסים של ראש הממשלה", והמבקשים להעמיק ולאשש את ממצאי התחקיר. אמנם הזכות לקבל מידע אינה מוגבלת לבעל זיקה או אינטרס מוגדר במידע, וזכאי לקבל מידע גם "אזרח סקרן" (סעיפים 1 ו-7 (א) לחוק). עם זאת, כאשר שוקלת הרשות אם להיענות לבקשה או לסרב לה עליה לתת משקל בין היתר "לענייניו של המבקש במידע" (סעיף 10 לחוק). מטבע הדברים שככל שלמבקש יש אינטרס מוכר בקבלת המידע כך יידרש נימוק בעל משקל רב יותר לדחיית הבקשה.

דומה שאין צורך לחזור ולפרט כאן על אודות תפקידם המרכזי של אמצעי התקשורת בחברה דמוקרטית חופשית. עמד על כך בית משפט זה עוד בימים ראשונים

בפסק הדין המכונן בפרשה הידועה קול העם נ' שר הפנים (בג"ץ 73/53, פ"ד ז 871 (1953)) ובפסקי דין רבים לאחר מכן (וראו בין היתר: ע"א 723/74 הוצאת עיתון הארץ נ' חברת החשמל, פ"ד לא(2) 281 (1977)); גיא פסח "הבסיס העיוני של עיקרון חופש הביטוי ומעמדה המשפטי של העיתונות" משפטים לא 895 (תשס"א); לאחרונה: יואב המר "אחריות חברתית של תאגידי עיתונות בישראל" שוק, משפט ופוליטיקה 173 (עופר סיטבון ורונית דוניץ-קידר עורכים, 2017) והאסמכתאות הרבות שם).

אמצעי התקשורת ההמונית, על סוגיהם הרבים והמגוונים, הם "כיכר העיר" של העת החדשה והזירה העיקרית בחברה דמוקרטית לקיומו של שיח ציבורי בסוגיות המעסיקות את הציבור. כדי לקיים שיח אפקטיבי על כלי התקשורת להשיג מידע מהימן ולהפיצו לציבור הרחב, ולהציב על סדר היום הציבורי סוגיות המחייבות ברור ודיון. לשם כך נדרש לעתים כלי התקשורת לערוך תחקירים. תחקיר עיתונאי הוא כלי שלא ניתן להפריז בחשיבותו הן כאמצעי פיקוח וביקורת על רשויות השלטון והן כאמצעי להשגת מידע וחשיפתו לציבור כבסיס לשיח ציבורי.

30. בפסק דינו הראשון הגיע כאמור בית משפט קמא למסקנה כי אמנם בחשיפת המידע המבוקש בענייננו יש משום פגיעה מסוימת בפרטיות, אך יש לגלותו לאור האינטרס הציבורי הגובר בחשיפת המידע. במסקנתו זו נתן בית המשפט משקל למעמדו המיוחד של ראש הממשלה וכן לעובדה שראש הממשלה מכהן גם כשר התקשורת ושהמידע המבוקש על אודותיו הוא "מועדי השיחות שהוא ניהל עם אנשי תקשורת מובהקים". ובסיכום קבע כי "בשקלול הכולל ובאיוון הראוי של האינטרסים השונים" יש צידוק להוצאת המידע המבוקש מגדרי הגנת הפרטיות שאפפה אותו ולחושפו לעין הציבור" (פסקה 15). מסקנה זו מקובלת עלי לחלוטין, אלא שבית המשפט מצא לשנות ממסקנתו זו בפסק דינו השני בסוברו כי הפגיעה בזכות לפרטיות של אדלסון ורגב, בשונה מהפגיעה בזכות לפרטיות של ראש הממשלה, מטה את הכף לטובת דחיית הבקשה.

עמדה זו של בית משפט קמא אינה מקובלת עלי כל עיקר. משנקבע, בצדק, כי הפגיעה בפרטיות במקרה זה היא שולית ואינה בליבת הזכות, ומאידך כי האינטרס הציבורי בחשיפת המידע הוא בעל משקל משמעותי, הרי שתוצאת איוון האינטרסים בענייננו היא ברורה ומובהקת. המתנגדים (אדלסון ורגב) לא הוסיפו ולא חידשו מאומה בהליך מושא פסק הדין השני שהיה בו כדי להצדיק את שינוי תוצאת איוון האינטרסים שלפי סעיף 17(ד) לחוק, ולא מצאתי בהנמקה הקצרה בפסק הדין השני, שהובאה

במלואה בפסקה 9 לעיל, הסבר משכנע למסקנתו. רגב ואדלסון חזרו בהליך השני על הטענה, שכבר הושמעה מטעם ראש הממשלה בהליך הראשון, שמדובר בשיחות פרטיות בין חברים וותיקים שלא עסקו בענייני העיתון. המדובר באותן שיחות, באותה פגיעה שולית בפרטיות ובאותו אינטרס ציבורי המצדיק חשיפת המידע. אני מתקשה לראות את משקלו של האינטרס לפרטיות של אדלסון ורגב הגובר במקרה זה על האינטרס הציבורי המשמעותי בחשיפת המידע, הלא רגיש, בסוגיה המעסיקה את הציבור באופן מתמשך ואינטנסיבי כאמור מזה שנים לא מעטות. כן יש לזכור כי אדלסון ורגב אינם אנשים פרטיים, וכאשר הם שוחחו עם ראש הממשלה, חזקה עליהם שידעו גם שהם משוחחים עם נושא משרה הכפוף לדיני חופש מידע, וממילא גם שהם חושפים עצמם לדיני חופש המידע.

31. בשולי הדברים אציין כי כפי שנמסר לנו, מר עמוס רגב סיים לאחרונה (ביום 5.5.2017) את תפקידו כעורך הראשי של העיתון "ישראל היום". לעובדה זו אין השלכה על פסק דין זה המתייחס למידע על שיחות בשנים 2012-2015, בהן כיהן מר רגב כעורך הראשי של העיתון.

32. אשר על כן, אציע לחבריי כי נקבל את הערעור במובן זה שפסק דינו השני של בית משפט קמא יבוטל וכי נורה למשיבים 1 ו-2 למסור למערערים את המידע שבידם מושא הבקשה, היינו בהתייחס לתקופה של 3 שנים שקדמו למועד הבקשה למידע מיום 11.2.2015. כן אציע כי המשיבים 1-2 והמשיבים 3-4 יישאו בהוצאות המערערים בסכום כולל של 10,000 ₪ כל אחד (סך הכול 20,000 ₪).

ש ו פ ט

השופט א' שהם :

אני מצטרף בהסכמה לחוות דעתו של חברי, השופט מ' מזוז, ולתוצאה אליה הגיע. אף אני סבור, כי גם אם קיימת פגיעה מסויימת בפרטיות, הנעוצה בחשיפת המידע המבוקש, הרי שבאיוון הראוי גובר משקלו של העניין הציבורי בגילוי המידע, כפי שהובהר על ידי חברי.

ש ו פ ט

השופט נ' הנדל:

1. כחבריי, סבורני כי האינטרס הציבורי בחשיפת המידע המבוקש גובר, בנסיבות העניין, על זכותם של משיבים 2-4 לפרטיות – כך שדין הערעור על פסק דינו של בית המשפט קמא להתקבל. על פי השקפתי, תוצאה זו בלתי נמנעת נוכח הכובע הנוסף שחבש משיב 2, ראש ממשלת ישראל, במהלך חלק ניכר מן התקופה הרלוונטית – הלא הוא כובעו של שר התקשורת, האמון על אסדרת התחום הרחב בו פועלים משיבים 3 ו-4. לפיכך, יהא תוכן השיחות שניהלו ביניהם משיבים 2-4 אשר יהא – ובהעדר ראיות לסתור, עלינו להניח כי מדובר בשיחות בעלות אופי פרטי – לא ניתן להתעלם מן האינטרס הציבורי בחשיפת טיב ועוצמת היחסים שבין הגורם המאסדר לבעלי העניין הפועלים בתחומי אחריותו, ולו בשל ניגודי העניינים שחברות כזו עלולה ליצור. עם זאת, סבורני כי אלמלא חבש משיב 2 את כובעו הנוסף, אפשר ומן הראוי היה לכבד את זכותו של ראש ממשלת ישראל למרחב פרטי – על אף האינטרס הציבורי המסוים בחשיפת המידע לגבי שיחותיו הפרטיות עם חבריו משכבר הימים. אפרוש עתה את הנימוקים לעמדתי זו, ואצעד בדרך אשר התווה המחוקק.

2. סעיף 9(א)(3) לחוק חופש המידע, התשנ"ח-1998 (להלן: חוק חופש המידע), מורה כי הרשות "לא תמסור [...] מידע שגילוי מהווה פגיעה בפרטיות, כמשמעותה בחוק הגנת הפרטיות". הוראה זו קושרת את חוק חופש המידע וחוק הגנת הפרטיות, התשמ"א-1981 (להלן: חוק הגנת הפרטיות), בקשר בל יינתק. היא מבהירה כי המחוקק ביקש לערוך איוון מחודש בין הזכויות, התכליות והאינטרסים המתחרים – הזכות לפרטיות מחד גיסא, והזכות לחופש מידע מאידך גיסא – וליצור הסדר חקיקתי כולל והרמוני. במסגרת הסדר זה, ניתן ביטוי ממשי למעמדה של הזכות לפרטיות, שזכתה בינתיים לעיגון חוקתי בסעיף 7 לחוק יסוד: כבוד האדם וחירותו, ונקבע כלל שעל פיו

הרשות "לא תמסור" מידע שגילוי מהווה פגיעה בפרטיות, כמשמעותה בחוק הגנת הפרטיות. ודוק, מידע כזה משתייך לאשכול הראשון שבסעיף 9(א) לחוק חופש המידע, שלגביו מורה המחוקק כי הרשות "לא תמסור" את המידע – בניגוד לאשכול השני שבסעיף 9(ב) לחוק, או למקרים המנויים בסעיף 8 לו, שם נוקט המחוקק בלשון "רשאית לדחות", או "אינה חייבת למסור" (להכרת החוק בקטגוריות השונות של "רשאית" ו"חייבת" ראו גם סעיף 11 לחוק, וראו גישת השופט א' שהם בע"מ 2820/13 רוזנברג נ' רשות האכיפה והגבייה, פסקאות 11-13 (11.6.2014)). ומה היא הגדרת פגיעה בפרטיות על פי חוק הגנת הפרטיות? סעיף 2 לחוק הגנת הפרטיות, הנושא את הכותרת "פגיעה בפרטיות מהי", מונה שורה ארוכה של התנהגויות – כאשר הרלוונטית לענייננו היא "שימוש בידיעה על ענייניו הפרטיים של אדם או מסירתה לאחר, שלא למטרה שלשמה נמסרה" (סעיף 2(9) לחוק הגנת הפרטיות). כאמור, עמדת המשיבים בדבר אופיין הפרטי של השיחות מושא ערעור זה לא נסתרה – כך שעלינו להניח כי המידע לגביהן הוא בגדר "ידיעה על ענייניו הפרטיים של אדם". אף הסיפא לסעיף 2(9) לחוק הגנת הפרטיות מתקיימת, הואיל ופרטי השותפים לשיחות לא נמסרו לצורך פרסום.

ברם, למרות שמן האמור עולה כי המידע המבוקש בא בגדרי סעיף 9(א)(3) לחוק חופש המידע, ולכן יפה נהג משיב 1 כשנמנע מגילוי, אין בכך כדי לשים קץ למסע, שהרי סעיף 17(ד) לחוק חופש המידע קובע כי –

"על אף הוראות סעיף 9, רשאי בית המשפט להורות על מתן מידע מבוקש, כולו או חלקו ובתנאים שיקבע, אם לדעתו הענין הציבורי בגילוי המידע, עדיף וגובר על הטעם לדחיית הבקשה, ובלבד שגילוי המידע אינו אסור על פי דין".

דרך החקיקה הובילה ליצירת הסדר ייחודי והרמוני, המאזן בין התכליות והשיקולים הנוגדים: מצד אחד, הרשות מנועה ממסירת מידע הפוגע בזכות לפרטיות, אך מן הצד השני, המחוקק הפקיד בידי בית המשפט "סמכות יוצאת דופן החורגת מגדר הביקורת השיפוטית המקובלת על מעשי הרשות" (ע"מ 9135/03 המועצה להשכלה גבוהה נ' הוצאת עיתון הארץ, פ"ד (4) 217, 247 (2006)). סמכות זו מעניקה לזכות לחופש המידע את המשקל הראוי לה, ומאפשרת לבית המשפט – הוא, ולא הרשות – לסטות מכלל אי הגילוי כאשר העניין הציבורי בגילוי המידע הרלוונטי "עדיף וגובר" על הפגיעה הנלווית בפרטיות.

נוכח הסדר ייחודי זה, אין לייחס משקל רב לטענות לפיהן סעיף 23(ב) לחוק הגנת הפרטיות שולל באופן קטגורי פרסום ידיעות אודות ענייניו הפרטיים של אדם, לרבות באמצעות המנגנון שבסעיף 17(ד) לחוק חופש המידע. מתן עליונות מוחלטת לפרטיותם של עובדי הציבור ובני שיחם, תוך התעלמות מן התכליות רבות המשקל שביסוד זכות הציבור לחופש מידע (עע"מ 7744/10 המוסד לביטוח לאומי נ' מנגל, פסקה 5 לחוות דעתי (15.11.2012)) – תכליות הניצבות במלוא עוזן מקום בו מוצא בית המשפט עניין ציבורי מהותי בגילוי המידע – מנוגדת לכוונת המחוקק ולאיוון שיצר. מסקנה זו מתבקשת גם מהוראות שמירת הדינים המצויות בשני החוקים (סעיף 35 לחוק הגנת הפרטיות וסעיף 20 לחוק חופש המידע), ומלמדות כי יש "לסנכרן" ביניהם, תוך אימוץ האיזון שנקבע בנורמה המאוחרת – קרי, חוק חופש המידע: מתן הגנה על הזכות לפרטיות באמצעות הכלל שבסעיף 9(א)(3), והותרת פתח לפרסום מידע בעל חשיבות ציבורית רבה בידי בית המשפט, באמצעות החריג הקבוע בסעיף 17(ד). לשון אחר – חוק חופש המידע הינו חוק מאוחר יותר מחוק הגנת הפרטיות, על כל המשתמע מכך. מדובר בנורמה מאוחרת שלא באה לבטל את הנורמה של פגיעה בפרטיות, אלא להביא לעולם איזון בין שני החוקים ושתי הנורמות. בשולי הדברים אעיר כי לאיוון זה שורשים בחוק הגנת הפרטיות עצמו, שכן סעיף 18(3) לו מעניק הגנה לפרסומים פוגעניים כאשר "בפגיעה היה ענין ציבורי המצדיק אותה בנסיבות הענין".

3. נותרה, אפוא, בפנינו מלאכת האיזון הקונקרטי. מלאכה זו מחייבת השוואה בין זכותם של משיבים 2-4 – ובייחוד משיבים 3-4 שאינם עובדי ציבור, וייתכן שאף אינם אנשי ציבור במובן הרגיל – לפרטיות, לבין האינטרס הציבורי בחשיפת המידע לגבי מספר ותדירות השיחות ביניהם מאז יום 11.2.2012. מחד גיסא, זכותם של משיבים 2-4 לפרטיות משתרעת, כאמור, על פריטי המידע שהמערערים מבקשים לקבל. חשיפת טיב ומאפייני התקשורת בין המשיבים, תוך הצבתה תחת "זכויות מגדלת" תמידית וחטטנית, עלולה לפגוע בפגיעה של ממש במערכת היחסים החברית שפיתחו. אורה – המרפא, בדרך כלל – של השמש, עלול לייבש את האמון והכבוד ההדדי החיוניים לשגשוג החברות, שכן "מערכות יחסים מסוימות זקוקות לתנאי רקע של פרטיות שיאפשרו את מימושן המיטבי [...] הקשרים המצריכים פרטיות הם בראש ובראשונה יחסי זוגיות וחברויות אישיות" (מיכאל בירנהק מרחב פרטי: הזכות לפרטיות בין משפט לטכנולוגיה 120-121 (התשע"א); להלן: בירנהק). לפיכך, הגם שתוכן השיחות יוותר חסוי, ועל אף שעצם החברות בין משיבים 2-4 – להבדיל מעוצמתה ומאפייניה – אינה נסתרת מעיני הציבור, הזכות לפרטיות ניצבת לימין המשיבים.

בהקשר זה, חשוב להבהיר כי מעמדו הציבורי של משיב 2, ראש ממשלת ישראל, אינו שולל את זכותו למרחב פרטי שבו יוכל לשמר ולפתח מערכות יחסים זוגיות או חבריות. אדרבה, כפי שנאמר ביחס להיבט אחר של הזכות –

”איש הציבור זכאי אף הוא לפרטיות. היותו של אדם איש ציבור אינה צריכה לשלול ממנו את הזכות להיות בדל”ת אמות ביתו, עם עצמו ועם משפחתו. דווקא בשל החשיפה לציבור הכרוכה במעמדו או בתפקידו, הוא זקוק לשקט ולשלווה בביתו, והפרטיות נועדה להעניק לו את אלה בסיומו של יום. אכן, זכותם של אישי הציבור היא ‘לשמור לפחות חלק מחייהם מחוץ לאמצעי התקשורת’ (גביזון, ”איסור פרסום הפוגע בפרטיות” זכויות אזרח בישראל (האגודה לזכויות האזרח, בעריכת ר’ גביזון, תשמ”ב) 177, 200) ” (בג”ץ 2481/93 ד”ר נ’ מפקד מחוז ירושלים, פ”ד מח(2) 456, 479 (1994); ראו גם בג”ץ 1983/17 נפתלי נ’ היועץ המשפטי לממשלה, פסקה 14 לפסק דינו של השופט מ’ מזוז (27.4.2017); ואורי שנהר דיני לשון הרע 235-236 (1997)).

הנה כי כן, הגם שזכותם של נבחרי ציבור לפרטיות מצומצמת יותר – בין היתר, בשל הסכמתם המשתמעת לחשיפה אישית רחבה יחסית (שם; בירנהק, 153-154) – אין בכך כדי להוציא מגדרה מערכות יחסים בעלות אופי פרטי מובהק.

4. עתה, נחזור ונבחן האם ”העניין הציבורי בגילוי המידע, עדיף וגובר על הטעם לדחיית הבקשה”, כלשון סעיף 17(ד) לחוק חופש המידע. חשוב מאד להדגיש כי ההקשר הוא ניהול ”יומן שיחות”, המתעד את מועדי השיחות וזהות בני השיח, על ידי הרשות – משרד ראש הממשלה. משמע, המידע הפך לנכס ציבורי בדומה לכל מידע אחר של הרשות. בחוות דעתו הבהירה מייחס חברי, השופט מ’ מזוז, משקל רב לאינטרס הציבורי בקידום השקיפות ובחשיפה מלאה של הקשרים בין משרתי ציבור לגורמים פרטיים בעלי עניין. זאת, ביתר שאת כשמדובר במשיב 2, ”הגורם השלטוני הבכיר ביותר, שבתקופה הרלבנטית החזיק גם בסמכויות מיניסטריאליות במשרדים נוספים, כולל משרד התקשורת”.

להשקפתי, נכון יהיה להדגיש את הממד הפרטיקולרי בקשר שבין המשיבים. אך בכגון דא הזהירות מתבקשת. ראשית, נזכור כי ברירת המחדל שמתווה חוק חופש המידע נוטה לטובת הזכות לפרטיות – שכן סעיף 9(א)(3) מונע לחלוטין חשיפתו של מידע פוגעני על ידי הרשות, בעוד סעיף 17(ד) מסתפק ביצירת חריג לכלל. לא בכדי,

הסמכות לחשיפת החומר הוענקה לבית המשפט ולא לרשות. שנית, נוכח משקלה של הזכות לפרטיות על בית המשפט המבקש להפעיל את סמכותו לפי סעיף 17(ד) לחוק חופש המידע להעמיד את ערכו הציבורי של המידע הרלוונטי במבחן נורמטיבי, ולא להסתפק בממד התיאורי ובעצם קיום שיח ציבורי בסוגיה. כפי שנאמר בנוגע לעקרון פומביות הדיון –

”יש להבחין הבחן היטב בין פירסום שם שנועד להשביע רעבון של רכילות לבין פירסום שם שנועד להעמיד את הציבור על המישמר” (בש”פ 5759/04 תורג’מן נ’ מדינת ישראל, פ”ד נח(6) 658, 666 (2004)).

להשקפתי, ”עניין ציבורי”, כמשמעותו בסעיף 17(ד) לחוק חופש המידע, טומן בחובו היבטים נורמטיביים, ואינו נגזר מסקר דעת קהל וירטואלי – האם הציבור מעוניין בפרסום. לשון אחר: לא כל עניין שהציבור סקרן לגביו מאפשר לגבור על הזכות לפרטיות.

על רקע נקודת מוצא זהירה זו, צפה ועולה הבחנה מהותית הרלוונטית לענייננו. מסירת מידע לגבי קשריו של גורם מאסדר עם בעלי עניין בתחום אחריותו הישיר יוצרת הסדר ראוי ומאוזן: חשיפתם המוגבלת של קשרים אלה תגן על אינטרס הציבור בשמירה על תקינות המינהל הציבורי וטוהר המידות של עובדיו – שעה שמערכות יחסים חבריות אחרות, שאינן מקיימות זיקה ישירה לתחומי אחריותו של אותו גורם, יוסיפו לחסות תחת זכותו לפרטיות. ברם, מכאן ועד הקביעה כי אחריותו הכוללת של ראש הממשלה לפעולות ממשלתו (ראו והשוו סעיף 4 לחוק יסוד: הממשלה) יוצרת אינטרס ציבורי שיש בו כדי להביא לחשיפת קשריו החבריים עם כל בעל עניין פוטנציאלי, בכל תחום שבו פועלת הרשות המבצעת – ארוכה הדרך.

ראשית, הזיקה בין ראש הממשלה להחלטות המתקבלות על ידי הדרגים הממונים שבמורד ההיררכיה השלטונית אינה תמיד מהותית, וספק אם יש בה כדי ליצור אינטרס ציבורי מהותי מספיק בגילוי. אינדיקציה לכך ניתן למצוא בדין הנוהג בסוגיית ניגוד העניינים. כידוע, המשפט המינהלי אוסר על עובד הציבור לטפל בענייניהם של חבריו הקרובים, ובנסיבות מסוימות הדבר אף עלול לעלות כדי עבירה פלילית (דנ”פ 1397/03 מדינת ישראל נ’ שבט, פ”ד נט(4) 385, 425-426 (2004)). ברם, אצילת הסמכות לגורם הנהנה משיקול דעת עצמאי נתפסת כפיתרון הולם – גם אם אותו עובד מצוי בדרג נמוך יותר בהיררכיה השלטונית (יצחק זמיר “ניגוד עניינים בשירות

הציבורי" ניגוד עניינים במרחב הציבורי: משפט, תרבות, אתיקה, פוליטיקה 225, 310-311 (דפנה ברק-ארז, דורון נבות ומרדכי קרמניצר עורכים, 2009). כלומר, אין דין הימצאות מקבל ההחלטה בפועל בניגוד עניינים כדין הימצאות הממונה עליו במצב דומה – ועל אותו משקל, אין האינטרס הציבורי בחשיפת ניגוד העניינים מן הסוג השני שקול לאינטרס בחשיפת ליקוי מהסוג הראשון. לפיכך, כאשר ראש הממשלה אינו מעורב במישרין בנושא שבו חבריו בעלי עניין, ספק אם יש אינטרס ציבורי בעל משקל בחשיפת עוצמת קשריו עמם.

יתר על כן, הכרה באחריות הכוללת של ראש הממשלה כעילה מספקת להפעלת הסמכות לפי סעיף 17(ד) לחוק חופש המידע, תפגע אנושות במרחב הפרטי שלו – ותגביל באופן לא מידתי את יכולתו לנהל מערכות יחסים פרטיות. גם אם זיקתו העקיפה של ראש ממשלת ישראל להליכי קבלת ההחלטות עשויה הייתה להצדיק חשיפה סלקטיבית של מידע לגבי קשריו החברתיים, הפקעה גורפת של קשרים אלה מרשות היחיד והצבתם בחלון הראווה הציבורי מעוררת קושי. משכך, סבורני כי אין לראות בכהונתו של משיב 2 כראש ממשלה, כשלעצמה, עילה מספקת למסירת המידע המבוקש – הגם שחבריו, במקרה זה, פעילים בזירה הציבורית ועסקיהם חשופים להחלטות הרשויות. תיאורו המפורסם של הפילוסוף אריסטו את האדם כ"חיה חברתית", לא נס ליחו גם בחלוף למעלה מ-2300 שנים. קשרים חברתיים מהווים צורך יסודי של האדם, ועל כן נראה כי הטלת חובה מקיפה על ראש ממשלה, או בעל תפקיד בכיר אחר, לגלות את תוכן השיחות החבריות שהוא מנהל – או, אפילו, כפי שבענייננו, לחשוף את תדירות שיחות אלה – איננה מידתית ואינה מכירה בזכותו לפרטיות. זאת, אף אם זכות זו מצומצמת יותר בהשוואה לאדם מן השורה.

5. מכל מקום, אני מסכים בכל לב עם חבריי בשל הנסיבות הייחודיות שלפנינו – קרי, כהונתו המקבילה של משיב 2 כשר התקשורת בממשלות ישראל ה-33 (החל מיום 5.11.2014; <http://knesset.gov.il/govt/heb/GovtByNumber.asp?govt=33>) וה-34 (בג"ץ 3132/15 מפלגת יש עתיד בראשות יאיר לפיד נ' ראש ממשלת ישראל, פסקה 1 לחוות דעתי (13.4.2016); להלן: עניין יש עתיד). במסגרת תפקידו זה, היה משיב 2 אמון על התוויית מדיניות בתחום התקשורת, שבו משיבים 3-4 – בעל השליטה ועורכו הראשי דאז של אחד מהעיתונים היומיים הבולטים בשוק הישראלי, "ישראל היום" – ממלאים תפקיד מרכזי. מבלי להידרש לניתוח מדויק של סמכויות שר התקשורת ביחס לעיתון, די ביחסי הגומלין בין התקשורת הכתובה למשודרת, ובהשתייכותם של שני הענפים לזירה התקשורתית הרחבה שעליה אמון השר (ראו, לדוגמה, סעיף 41 לחוק

הרשות השנייה לטלויזיה ורדיו, התש"ן-1990), כדי ללמד על זיקה ממשית בין תפקידו הציבורי של משיב 2 לבין תחומי פעילותם של חבריו הוותיקים, משיבים 3-4. זיקה זו מעצימה את האינטרס הציבורי בחשיפת טיב ועוצמת הקשר בין משיבים 2-4 – ומאפשרת להורות על מסירת המידע המבוקש, מבלי לשלול לחלוטין את המרחב הפרטי שראש ממשלת ישראל זכאי לו. לכך יש להוסיף כי, על רקע האמור, העניין הציבורי בגילוי המידע מתעצם לנוכח המצב בו שר התקשורת הינו ראש הממשלה שבחר לכהן גם בתפקיד המיניסטריאלי. אין הכוונה לבקר, אלא לציין עובדה המשליכה על משקלו הנורמטיבי של העניין הציבורי בחשיפת המידע – באופן הגובר על הטעם בדחיית הבקשה (וראו הכרעתנו בסוגיית הכהונה המקבילה בעניין יש עתיד).

לא למותר לציין כי כניסתו של משיב 2 לתפקיד שר התקשורת – בו כיהן תקופה בת מספר שנים – מקרינה על האיזון הראוי גם ביחס לשיחות שנערכו קודם לכן, ואפשר שערב המינוי לא היה מקום לגלותן. התמורה במפת התפקידים "משדרגת" את האינטרס הציבורי בגילוי מפת הקשרים, ומלמדת כי יש לקבל את הערעור במלואו – ללא הבחנה בין התקופות השונות. כך או כך, לא נשמעו לפנינו טענות במישור זה. על כל אלה יש להוסיף כי אין הרבה עיתונים יומיים במדינה – ודאי לא בהיקף של "ישראל היום" שהוא בעל מאפיינים ייחודיים.

6. סוף דבר, מן הטעמים האמורים אני מצטרף, כאמור, לקביעת חבריי כי דין הערעור להתקבל, לרבות הטלת הוצאות, כפי שהוצע על ידי חברי, השופט מ' מזוז.

ש ו פ ט

הוחלט כאמור בפסק דינו של השופט מ' מזוז.

ניתן היום, ט"ו באב התשע"ז (7.8.2017).

ש ו פ ט

ש ו פ ט

ש ו פ ט